

CSILLAGOS

2022/2

templomi hírlevél

Igemagyarázat

Miért nincs hitetek?

„Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: „Menjünk át a túlsó partra!” Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni. Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: „Hallgass el, némulj meg!” És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. Akkor ezt mondta nekik: „Miért féltetek ennyire? Miért nincs hitetek?” Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: „Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?”” (Mk 4,35–41)

Talán egyetértetek velem, ha azt mondom, hogy mi magyarok nem vagyunk egy hajós nemzet. Két kezemen össze tudnám számolni gyülekezetünk azon tagjait, akiknek hajózási tapasztalatai vannak.

Bár már ültem csónakban, folyami hajón is utaztam, a tengerre is kivettem, sőt vannak őseim, akik a 20-ik század elején többször is átkeltek az Atlanti-óceánon, én magam

mégsem rendelkezem hajózási tapasztalatokkal.

Mindezek ellenére az elmúlt hetekben nem tudtam szabadulni a hajó fogalmától és a hajó képétől.

Az elmúlt napokban, pontosabban február 12-én emlékeztünk arra, hogy 346 évvel ezelőtt hollandia bécsi követe kifizette a gályarabokért a személyenkénti 100 talléros váltságdíjat, és de Ruyter admirális pedig Nápolyban levette kezükről a bilincset. Az évforduló eszembe jutatta Harsányi István lelkipásztor és a többi protestáns lelkész életét, akik nem adták fel hitüket, akik inkább vállalták a gályarabságot. Eszembe juttatta, ahogy ezek az emberek ott ültek

egy korabeli hajón, mostoha körülmények között, és egy meghatározott ritmusra húzták az evezőket. Előttük, mögöttük, mellettük ott ült a másik gályarab, aki ugyan úgy húzta az evezőt.

Bármennyire furcsa, de a népszámlálási adatok megjelenését követően is egy hajó jutott eszembe. A túlsó partra tartó, hatalmas viharba keveredett hajó képe tárult

elém, amelyről kétségbeesve a biztos halálba, a háborgó tengerbe vetik magukat bizonyos emberek. Megfogalmazhatatlan szomorúság töltött el, amikor kiderült, hogy városunk lakosainak több mint fele, inkább a háborgó tengert választja a hajó helyett.

Gyászos hangulat lett úrra rajtam, mert fekete-fehéren láttam magam előtt, hogy környezetünk többsége az élet helyett a biztos halált választja. „Élétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is...” mondja az Úr.

Harmadszorra pedig újra egy hajó képe tárul elé, egy olyan hajónak a képe, amelyen mi vagyunk rajta, akik ma eljöttünk erre az istentiszteletre, akik ragaszkodunk ehhez a gyülekezethez. Mert mi is egy hajóban evezünk. Azokra az emberekre szoktuk használni ezt a mondást, akik egy helyen élnek, egy irányba haladnak, közösen egy cél felé mennek, egy hajóban eveznek. Sőt az építészeten is használjuk a hajó kifejezést, a

templomnál is van templomtorony és templomhajó. Mi most épp a hajóban ülünk, amikor hallgatjuk az igét. Eljöttünk, beszálltunk ebbe a hajóba.

Valami hasonló történt Jézussal és a tanítványaival, amikor Jézus befejezte a tanítást, elbocsátotta a sokaságot, azt mondja a tanítványoknak: menjünk át a túlsó partra. Beszállt egy hajóba, a tanítványok gondolkodás nélkül követték őt, ők is beszálltak a hajóba és elindultak. A Mester megmondta merre kell menni, mit kell tenni, és a tanítványok tudták a dolgukat.

Ez a hajóba szállás közvetlenül a Hegyi beszéd elmondása után történik, a hosszú tanítás után, az egész napi igehirdetés után száll Jézus a hajóba, ne lepődjünk meg azon, hogy fáradt, kimerült, és ezért elalszik. Órákon át beszélt, most pedig pihenni vágyik. Ott vannak a tanítványok, akiknek az a dolguk, hogy húzzák az evezőt, átlapátoljanak a túlsó partra, hogy megérkezzenek a következő úti célba, ahol Jézus újra tanítani fog.

A tanítványok többsége a környező halászfalukból volt. Ott volt Péter, András, ott voltak a Zebedeus fiai, ők nem először ülnek hajóban, elhívásuk előtt minden éjszaka hajóba szálltak, és halászni mentek. Ők tapasztalt hajósok voltak. Elindul a hajó, a tanítványok húzzák az evezőket, Jézus pedig pihen.

Jön a vihar, és a tanítványok megijednek, kétségbeesnek. Néhány órája Jézus tanítását hallgatták Isten gondviseléséről, nem olyan rég saját maguk tapasztalták, mekkora hatalma van Isten fiának, saját szemükkel látták, ahogy betegeket gyógyít, embereket tisztít meg, parancsol a természet erőinek, most pedig egyik pillanatról a másikra mindezt elfelejtik, és elszáll minden bátorságuk, félni kezdenek. Amikor jön a vihar, akkor ezek a tapasztalt halászberek nem azt mondják maguk között, húzzuk komám erősebben az evezőt, minél előbb átérjünk a tulsó partra. Nem kell félni, Isten fia itt van velünk. Nem kell megijedni, Isten gondot visel rólunk, csak tegyük azt, amit Jézus mondott nekünk. Evezünk át a tulsó partra. Nem, mert amikor jön a vihar, és a tenger elkezd háborogni, a hullámok csapkodnak, sőt már a fedélzet is kezd megtelni, a tanítványok megijednek, kétségbeesnek, és azt hiszik, hogy Jézus magukra hagyta őket: Mester nem törődsz ezzel, hogy elveszünk?

Mintha magunkat látnánk ebben a történetben. Mert mi is beszálltunk Jézus hajójába. Úgymond együtt evezünk a tulsó partra. Sőt, hirdetjük magunkról, hogy amíg Jézus alszik, addig mi vagyunk azok, akikre rábízta ezt a hajót. Akikben látott annyi tapasztalatot, hogy folyamatosan ellenőrizzük az útirányt, ránk bízta, merre kell mennünk. Mi majd húzzuk az evezőlapátot, visszük a hajót, visszük az egyházat, visszük a gyülekezetet a megadott cél felé. Nemegyszer vagyunk büszkéek arra, hogy mi vagyunk azok, akikre ez a hajó rá van bízva. És akkor jön egy vihar,

talán nem is kell, hogy akkora legyen, mint a felolvasott történetben, jön egy kisebb hullám, és mi azonnal kétségbeesünk, azonnal megijedünk és háborgunk azon, hogy Isten miért nem törődik velünk, miért nem törődik jobban hajójával.

Gondoljunk bele, gyülekezetünk történetében hány olyan helyzet volt, amikor a hullámok becsaptak a hajóba, amikor emberi számítás szerint nagyon is közel volt ahhoz, hogy elsüllyedjen. Hány évig volt igehirdető nélkül a gyülekezet, hány évig volt betiltva az ige hirdetése ebben a városban, szomszédos gyülekezetekbe kellett járni, mert itt tilos volt a református vallás gyakorlása. Mennyi megalázást kellett már elszenvednie ennek a gyülekezetnek, hányszor forgatták már ki a vagyonából, elvettek mindent, amit lehetett? Betiltottak mindent, és a hajó nem süllyedt el, a hajó továbbhaladt a tulsó partra.

Voltak evezősök, akik tudták, merre van a tulsó part, tudták, merre kell vinni a hajót, és húzták az evezőket. Minden viharon át, dacolva a hullámokkal, nem tettek mást, mint amit mesterük mondott. Nem kérdezték, miért így? Miért nem fordulunk vissza? Miért nem várunk egy kicsit, miért nem kerüljük meg a vihart? Miért nem megyünk a partnál? Húzták az evezőt, mert tudták, hogy Jézus ott van velük. Ott van, meghalt ugyan, de harmadnap feltámadt. Most alszik, nem maga fogja az evezőt, hanem engedi, hogy ők fogják, ők húzzák, de ott van velük.

És a vihar ma is próbára tesz minket. Próbára teszi hitünket. Mi hogyan döntünk? Tesszük azt, amivel az Úr megbízott, vagy kétségbeesve követeljük, mutassa meg, bizonyítsa be, hogy hatalmában van lecsendesíteni életünk viharait. Miért nincs hitetek? – kérdi Jézus a tanítványoktól. Miért nincs hitetek, kérdezi Jézus tőlünk is? Miért nem hiszitek el, hogy én veletek vagyok? Miért nem teszitek azt, amivel én megbízalak titeket? Miért ijedtek meg az első hullámtól? Miért nem bíztok bennem, miért nem bíztok ígéreteimben?

Kedves testvéreim, sokszor futunk oda Urunkhoz, sokszor próbáljuk felelősségre vonni: miért nem törődsz jobban velünk? Miért engeded, hogy ez történjen velünk? Ahelyett, hogy azt tennénk, amivel Ő maga bízott meg. Ahelyett hogy eveznénk a túlsó part felé.

Az egyház hajója, a gyülekezet hajója akkor halad jól, ha mindenki, aki benne van, ugyan abba az irányba evez. Ha mindenki egyszerre, egy akarattal, egy ritmusban teszi mindazt, amivel megbízott minket az Úr. Ha ez az összhang nincs meg, akkor a hajó nem jól megy. A kajakosok vagy kenusok

tudják leginkább elmondani, mekkora időveszteség, ha egyik vagy másik versenyző egy nagyon rövid időre is kiesik a ritmusból. Ha később húzza meg az evezőt. És akkor gondoljunk bele, mi történne, ha mindenki más irányba kezdene el evezni. Nem kell hozzá semmilyen vihar, akkor is egy nagy összevisszaság lesz az egész. Hiába ülünk egy hajóban, ha nem ugyan abba az irányba fogunk evezni. Hiába mondjuk, hogy Jézus szabja meg az irányt és az ütemet, ha nem hallgatunk szavára, ha nem hallgatunk irányítására, és úgy viselkedünk, mintha nem is lenne itt. Hiába hívnak minket Krisztus-követőknek, azaz keresztyéneknek, ha nem arra evezünk, amerre Ő mondta nekünk.

Ha nem egyszerre evezünk, ha nem egyszerre húzzuk az evezőt a megfelelő irányba, akkor a hajó nem lesz stabil, akkor ne csodálkozzunk, hogy a legkisebb viharból is megijedünk, és kétségbeesünk. Uram, segíts, mert elveszünk, Uram, segíts, mert összezsapnak fejem fölött a hullámok, Uram, segíts, mert nem bízom abban, hogy te egy hajóban ülsz velem, és célba fogok érni. Akkor ne csodálkozzunk azon, hogy vannak emberek, akik inkább a viharos tengerbe vetik magukat.

Nem kell mást tennünk, mint amit Jézus mond nekünk. Húzni a magunk evezőjét, húzni a megfelelő irányba, arra, amerre Urunk mondta. Mert Krisztus hajóját nem lehet elsüllyeszteni. Mennyei Atyánk nem engedi, hogy Krisztus hajója olyan viharba keveredjen, amit nem bírna ki. Ha húzzuk az evezőt, akkor a legnagyobb viharban is arra megy, amerre Urunk kívánja.

Ne ámítsuk magunkat azzal, hogy most már szélcsendes vizekre érkeztünk. Életünk továbbra is leginkább a viharos tengerhez hasonlít. Egyik hullám jön a másik után, átcsapnak a fejünk fölött, nyaldossák a hajópaddát, de nekünk nem szabad megijednünk. Az Úr velünk van! Nekünk továbbra is azt kell

tennünk, amit Ő mondott. Húzni az evezőt, oda vinni a hajót, ahová az Úr mondja. Nem kételkedni jelenlétében, nem kételkedni akaratában, szeretetében vagy hűségében. Nem szabad megijednünk a vihartól, az, aki megtervezte számunkra ezt az utat, számolt a viharral, számolt a hajó teherbírásával, számolt a legénység gyengeségével, mindennel számolt, nekünk nincs más dolgunk, mint rábízni magunkat az Ő akaratára. Rábízni magunkat szeretetére. Nem kételkedni szavában, nem hitetlenkedni, hanem hinni.

Hinni azt, hogy mennyei Atyánk, aki ezt a hajóutat megtervezte, oltalmazó kezével gondoskodik arról, hogy átvészeljük az összes vihart. Hinni Isten szavában, hinni ígéreteiben.

Miért féltek ennyire? Miért nincs hitek? Kérdi Jézus tanítványaitól, miután lecsendesítette a tengert. Miért kételkedtek bennem? Miért nem azt teszitek, amit én mondtam nektek? Miért vonjátok kétségbe szavamat. Hányszor kell még megtapasztalnotok, hogy az Úr az Isten, egyedül az Úr?

Jézusnak engedelmeskedett a szél, engedelmeskedtek a hullámok, a tenger, és ma is minden engedelmeskedik neki. Fel se kell kelnie, elég ha bólint egyet, elég ha gondolatban parancsolja: hallgass el, némulj meg! Azonnal rendet teremt minden zűrzavarban. Jézus ma is szemléltetni tudná hatalmát. Mindenki előtt nyilvánvalóvá tudná tenni, hogy ő a világ világossága, ő az igazság fedelme, ő Isten fia, a Megváltó. Jézus ezt ma is meg tudja tenni, és ha valaki végső kétségbeesésében hozzá fordul, akkor ma is vannak helyzetek, amikor Jézus belenyúl a természet rendjébe, és leállítja a vihart.

De mindezek mellett tőlünk elvárja, hogy mi magunk is bizonyosságot tegyünk róla. Mi magunk is mutassunk rá hatalmára, kegyelmére és szeretetére. Azzal, hogy az élet viharai is rá merjük bízni az életünket.

Hogyan? Úgy, hogy ülünk a hajóban, és húzzuk az evezőlapátot, együtt a többiekkel, ugyan abba az irányba, ugyan azzal a tempóval. Együtt egy hajóban, tesszük azt, amivel megbízott az Úr.

Kedves testvéreim, a keresztyén élet nem szélcsendes élet. Itt is vannak viharok, itt is vannak külső erők, amelyek megpróbálnak megfélemlíteni minket, eltántorítani minket. A nagy kérdés, hogyan viselkedünk ezekben a viharokban? Érezzük-e Urunk oltalmazó kezét, érezzük-e azt, hogy Ő felette van minden földi viharoknak, hogy Ő számol a viharokkal és jó előre felkészítette hajónkat erre a viharra, ezért Őrá bízuk magunkat, vagy pedig hitetlenül megijedünk az első nagyobb hullámtól.

Nem mindegy, hogy egy-egy viharos helyzetben hogyan viselkedünk. Nem mindegy, látják-e rajtunk az emberek, hogy mi egy hajóban evezünk. Látják-e életünkön, hogy nem félünk a hullámoktól, mert Jézus itt van velünk. Látják-e rajtunk, hogy az Úr az Isten, egyedül az Úr? Ámen.

Molnár Sándor, lelkipásztor

Böjt felé, tavasz felé

Február utolsó napjait éljük, lassan érkezik az első tavaszi hónap. Tavasz beköszöntével sűrűbben nyitogatjuk ablakainkat. Hagyjuk, hogy besüssön a nap, és azt érezzük, hogy egyre inkább eltűnik, megszűnik a bezártság dohos szaga. Távozik a felhalmozódott por, a színek is visszanyerik ragyogásukat.

Úgy tűnik, a következő hónaptól valóban nyílik a világ, a tér körülöttünk. Visszatér a baráti látogatások ideje: otthonaink kivirulnak. Milyen jó, hogy végre nagyot lélegezhetünk a friss, újjal és élénkséggel teli levegőből.

Számunkra, keresztyének – Jézus követői számára is áldás, ha eljön az az idő, amikor kinyitjuk szívünket, megnyitjuk lelkünk ajtaját Isten fénye előtt, mely rávilágít a legelrejtettebb zugokban felhalmozódott porra. Ilyenkor jó, ha nagyot lélegzünk az Úr szavából, és erősítjük magunkat az imádság által.

Szerdán belépünk az ideji böjti időszakba. Ez a húsvét előtti 40 nap, a lélek tavaszának az ideje. Tulajdonképpen egy jó lehetőség a lelki-szellemi megújulásra, a mélyebb önvizsgálatra. Ebben lehet segítségünkre a következő, Bruno Ferrerótól származó történet is:

Ki kopog az ajtón? Egy távol-keleti város repülőterén vad vihar tombolt. Az utazók futva vágtak át a felszállópályán, hogy elérjék a DC3 típusú, indulásra kész gépet, melyet a helyi utazásra terveztek.

A bőrig ázott misszionáriusnak sikerült egy ablak melletti, kényelmes helyet találnia. Egy kedves utaskísérő segített a többi utasnak is elhelyezkedni.

A gép már a felszállásra készen állt, és egy ember a személyzetből bezárta a repülő súlyos ajtaját.

A misszionárius kinézett. Továbbra is eső mosta a felszállópályát. Egyszer csak meglátott egy férfit, aki a repülőgép felé futott, és amennyire csak bírta, egy esőkabátba burkolózott.

Az elkésett férfi erőteljesen kopogtatott a gép ajtaján, hogy engedjék be. Az utaskísérő mutogatva jelezte felé, hogy már késő. Mindeközben a férfi már kétszer akkora erővel ütötte az ajtót. A légikisasszony pedig újra és újra megpróbálta meggyőzni, hogy hagyja abba:

– Nem lehet... Késő... Indulnunk kell – mutogatta neki.

Semmi eredmény. A férfi kitartott, azt kérve, hogy engedjék be.

Végül az utaskísérő engedett és kinyitotta az ajtót. Kinyújtotta a karját, és segített az elkésett utasnak fölkapaszkodni a gép belsőjébe. Amikor jobban megnézte a felszállót, tátva maradt a szája. A férfi a repülőgép pilótája volt.

Első olvasatra tréfás történetnek tűnhet a fenti eset. Viszont ha jól meggondoljuk, rádöbbenünk, hogy nagyon sok ember „pilóta nélkül” éli az életét. Sokaknak ez fel sem tűnik. Élnek, csupán ösztöneiket követve, vagy a körülmények hatása alatt. Pedig van vezetőnk. Az életet alkotó, az életet leginkább ismerő, az életet támogató Valaki. Ilyenkor, a böjti időszakban elcsendesedve, fedezzük fel, és halljuk meg, hogy ez a Valaki éppen a mi szívünk ajtaján kopogtat, éppen a mi családjaink ajtaján kopogtat, éppen a mi közösségeink ajtaján kopogtat. Ez a Valaki, maga az Úr Jézus Krisztus.

Kedves Olvasó!
 Vajon kinyitod? Vajon beengeded Őt?
 Ha életünk vezetését rábizzuk, biztos,
 hogy azon a jó úton fogunk járni, mely biz-
 tosan célba juttat mindnyájunkat.

Kovácsné Tímár Ildikó, lelkipásztor

Oktatás

Felvételi tájékoztató

A Tompa Mihály Református Gimnázium ezúton is tájékoztatja az érdeklődő növen-
 dékeket és szülőket, hogy úgy a négyosz-
 tályos gimnáziumba, mint a nyolcosztályos
 gimnáziumba a 2022/2023-as tanévre
 2022. március 20-ig adhatják le jelentkezési
 lapjukat.

A jelentkezés és a felvételi eljárás továb-
 bi részletei megtalálhatóak a Tompa Mihály
 Református Gimnázium honlapján a felvé-
 telik menüpont alatt (<http://tmrg.sk/jelentkezes/>).

Beiratkozás

A Református Alapiskolába való be-
 iratkozás a nevelésről és oktatásról szóló
 245/2008 T. t. sz. törvény 20. szakaszának 2.
 bekezdése alapján 2022. április 1-től április
 30-ig tart.

Az iskola fenntartója a személyes beirat-
 kozás napjául 2022. április 1-jét határozta
 meg.

Beiratkozni az iskola információs rend-
 szerén keresztül; a honlapon elérhető kér-
 vény kitöltésével (kitöltési minta), aláírá-
 sával és postai vagy elektronikus úton való
 elküldésével az alapiskola címére, illetve
 személyesen lehet. Személyesen a kérvényt
 2022. április 1-jén 14.00 és 16.30 között az
 alapiskola Daxner u. 34 sz. épületében lehet
 kitölteni és leadni.

További információ a rireksk.sk honlapon,
 a +421-47-2010191, +421-911-449904 tele-
 fonszámokon vagy az alapiskola@reformata.sk
 e-mail címen kapható.

ADOMÁNYGYŰJTÉS!

Ukrajnában kitört a háború. A Kár-
 pátalján élők vagy az erőszak elől
 menekülők megsegítésére egyhá-
 zunk adománygyűjtést hirdetett.
 Lelkészi Hivatalunkban a követke-
 ző adományokkal lehet segíteni a
 rászorulókat

PÉNZBELI ADOMÁNYOK

a lelkeszi hivatalban, a templomba
 kihelyezett perselybe vagy egyhá-
 zunk Diakóniai Központja folyó-
 számlájára:

SK15 0200 0000 0025 4004 5751
 „Kárpátalja” megjelöléssel.

TARTÓS ÉLELMISZER

félkész ételek, liszt, cukor, rizs, bab,
 tésztafélék, étolaj, tartós tej, kon-
 zervek, instant levesek, kávé, tea,
 babapiskóta, sóspálcika, kekszfé-
 lék.

TISZTÁLKODÁSI ÉS MOSÓSZEREK

tusfürdő, sampon, szappan, intim
 betét, wc papír, mosószer, moso-
 gatószer.

EGYÉB SZÜKSÉGES ESZKÖZÖK

matrac, pokróc, takaró, párna, há-
 lózsák, törülköző (tisztán).

ÖNKÉNTES MUNKA

Várjuk azok jelentkezését, akik szí-
 vesen segítenek (pl. rendszerezés,
 csomagolás, szállítás...stb)

Minden segítséget, minden imát
 hálással köszönünk!

Hirdetések

Alkalmaink

Újra változnak a járványügyi intézkedések, és most már végre a régen várt irányba. A jelenlegi szigorú intézkedéseket az illetékesek két fázisban készülnek enyhíteni.

1. fázisban, 2022. február 26-tól, tehát szombattól megszűnik az OTP-rendszer, azaz eltörlük az OTP, OP és OP+ rezsimeket. Szombattól az oltatlanok, az oltottak vagy betegségen átesettek, egyszóval mindenki részt vehet tömegrendezvényeken. Egy-egy rendezvényen minden második ülőhelyet lehet elfoglalni, és legfeljebb 500 személy vehet azon részt. Beltérben a respirátor viselése kötelező.

2. fázisban, előre láthatóan 2022. március 26-tól, teljesen megszűnnének a kapacitásra vonatkozó korlátozások és maszkviselési előírások.

Ezek után azok a személyek is bátran jöhetnek istentiszteletre, akiket az eddig hatályos rendelkezések ezen joguktól megfosztottak.

A korlátozások feloldását követően szeretnénk visszatérni azon gyakorlatunkhoz, hogy a vasárnap délelőtti igehirdetés hanganyaga kerül közzétételre egyházközségünk rireks.sk honlapján.

**Mindenki jöhet
istentiszteletre!**

Továbbra is szerdán, pénteken és vasárnap tartunk istentiszteletet.

A lelkési hivatal, valamint a lelkipásztorok – betartva a higiéniai előírásokat – továbbra is elérhetőek. Keressenek bátran minket!

A perselybe és Isten dicsőségére szánt adományokat, valamint az egyházfenntartói járulékot a következő folyószámlára is be lehet fizetni:

SK65 0900 0000 0003 8112 5607.

CSILLAGOS templomi hírlevél

Rimaszombati Református Egyházközség

Fő tér 16A, 979 01 Rimaszombat

www.rireks.sk • facebook.com/rireksk • rireks@rireks.sk

+421-47-5621945 • +421-905-479155 • +421-905-541176